

Arrest

nr. 203 499 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. BEN ASRI
Plantin en Moretuslei 144/A
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. BEN ASRI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 oktober 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: D., A. (..)

geboortedatum: 17.01.1976

geboorteplaats: Fier

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 16.07.2012 het Schengengrondgebied heeft betreden.

Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 25.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 23.06.2014. Betrokkene werd echter opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance', schending van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU, schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU schending van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, schending artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980, schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 74/14 .

Geschonden bepalingen en bespreking:

1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de

bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 30.10.2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betoetend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker een vreemdeling is die vrijgesteld is van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst Schengen en verwijst slechts naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster is op de hoogte van de situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft een geen rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker.

Verzoeker is immers aangereden door een voertuig met amputatie tot gevolg en heeft een knieprothese en bovendien is deze zaak hangende voor de Politie rechtbank die een deskundig onderzoek heeft bevolen en de aanstelling van de gerechtsdeskundige is bevestigd door de AC6 kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dd. 05.05.2017.

Verweerster weet dat er een gerechtelijke zaak hangende is en dat verzoeker dient onderzocht te worden door de gerechtsdeskundige. Zijn aanwezigheid is dan ook vereist.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker heeft een zwaar medisch probleem. Zijn knieprothese dient verschillende keren worden aangepast. Bovendien is er een deskundig onderzoek bevolen door een rechtsinstantie.

Verzoeker dient nog te worden onderzocht door een gerechtsdeskundige die zijn letsels ed dient te onderzoeken en te bepalen.

Verweerster houdt hiermede totaal geen rekening niettegenstaande zij enerzijds op de hoogte is van de medische toestand van verzoeker (amputatie) en de gerechtelijke procedure mbt de veroorzaker van het ongeval.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist, minstens gebrekkig.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

Artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

Met toepassing van artikel 74/14 §3 werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 25.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 23.06.2014. Betrokkene werd echter opnieuw op Belgisch grondgebied aangetrokken. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Verzoeker is zeer gehandicapt nav het ongeval.

Hij heeft een knieprothese en behoeft heel veel verzorging en aanpassingen aan de knieprothese.

Bovendien is er een gerechtelijke zaak hangende voor de rechtbank te Antwerpen waarbij een gerechtsdeskundige is aangesteld om verzoeker te onderzoeken. Deze heeft nog niet plaatsgevonden en is voorzien op korte termijn.

Verweerster is op de hoogte van deze procedure doch rept hier met geen woord over in haar bestreden beslissing.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verwerende partij blijkt van oordeel te zijn dat bescherming van het leven van een individu rechtmatig kan blokkeren op van het feit dat hij aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 23.06.2014 geen gevolg gaf.

Verwerende partij houdt sowieso niet voor dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

Verwerende partij kon bovendien zeer goed weten verzoeker dient onderzocht te worden door een gerechtsdeskundige na de dramatische ongeval dat hij heeft gehad.

Nochtans heeft verwerende partij er voor geopteerd om deze gerechtelijke expertise niet af te wachten en verzoeker geen kans te geven om zich te laten onderzoeken door een gerechtsdeskundige dat absoluut noodzakelijk is om zijn schade en letsels te begroten in het kader van de gerechtelijke procedure hangende voor de rechtbank.

Zodoende had verwerende partij bij het nemen van haar beslissing meer aandacht moeten hebben voor de specifieke omstandigheden van verzoeker alsook de humanitaire redenen die in zijn voordeel pleiten en zijn illegaal verblijf alleszins (deels) zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij heeft weliswaar weet van dit alles (of kon dit weten), doch in de bestreden beslissing blijkt dat zij slechts rekening hield met enkele elementen om vervolgens te besluiten er een bevel om het grondgebied met 0 dagen af te leveren.

5.

In casu werd aan verzoeker geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat hij een niet eerder gevolg zou gegeven hebben aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij heeft hiervoor toepassing gemaakt van artikel 74/14 §3 3 4° van de Vreemdelingenwet: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg geven. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd betekend op 23.06.2014.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Verzoeker vormt bovendien geen gevaar voor de openbare orde noch voor de nationale veiligheid.!!

Er is een gerechtelijke deskundig onderzoek bevolen en verzoeker dient nog te worden onderzocht door de gerechtsdeskundige.

Verweerder heeft onterecht een bijlage 13 afgeleverd aan verzoeker.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance', schending van art. 3 Kinderrechtenverdrag en schending van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU;

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker heeft een traumatische ongeval gehad met onderbeenamputatie tot gevolg. Hij heeft maanden in het ziekenhuis verbleven en zeer zware medicatie gekregen.

Vervolgens heeft verzoeker een knieprothese gekregen van het type Genium X3 een zeer geavanceerde protheseknie die verschillende keren moet worden aangepast en bovendien jaarlijks aan een gespecialiseerde onderhoudsbeurt moet worden onderworpen.

Dat verzoeker zijn leven kapot is gegaan door dit ongeval en dat deze ongevalkwestie nog steeds hangende is voor de rechtbank te Antwerpen EN dat er een gerechtsdeskundige werd aangesteld om verzoeker te onderzoeken, zijn schade en letsels te bepalen.

Verzoeker is nog niet onderzocht door de gerechtsdeskundige.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven-privéleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven-privéleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het privéleven en gezondheidsstoestand van partijen.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het werkelijk priveleven en gezondheidstoestand van verzoeker.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekers genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.4. Verzoekende partij betoogt – onder verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet – dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie waarbij zij erop wijst dat zij slachtoffer is geworden van een verkeersongeval en diensgevolge een knieprothese heeft waarbij de zaak ook aanhangig is bij de politierechtbank en haar aanwezigheid vereist is. Zij stelt een zwaar medisch probleem te hebben waarmee geen rekening werd gehouden.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat in de tekst van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in beginsel geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor verwerende partij kan worden gelezen. Voor het overige merkt de Raad nog het volgende op.

2.5. Nu verwerende partij voorafgaand aan het geven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds een beslissing nam waarbij op gemotiveerde wijze, en dit aan de hand van een medisch advies van een arts-adviseur, werd vastgesteld dat de medische gezondheidstoestand van verzoekende partij geen belemmering vormt voor een terugkeer naar het land van herkomst nu de benodigde medische zorgen aldaar aanwezig zijn, blijkt niet dat hij in het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten alsnog hieromtrent diende te motiveren. In de situatie dat het bestuur reeds vaststelde dat geen medische elementen blijken die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, en hieromtrent motiveerde, blijkt niet dat het bestuur alsnog in de daaropvolgende beslissing tot verwijdering deze motivering moet hernemen of hieromtrent opnieuw moet motiveren.

2.6. Verder betoogt de verzoekende partij dat haar aanwezigheid in België vereist is in het kader van een gerechtelijke expertise maar zij toont geenszins aan dat zij zich tot het bestuur gewend heeft met de specifieke vraag haar op het Belgisch grondgebied te dulden in afwachting van de gerechtelijke expertise - de medische regularisatieaanvraag kan niet als dusdanig gezien worden nu dit betrekking had op de vraag haar omwille van haar medische toestand een verblijfsrecht in België te geven - en verder blijkt ook niet dat zij het bestuur gevraagd heeft de termijn om het grondgebied te verlaten van het vorige bevel te verlengen met het oog op haar aanwezigheid bij deze expertise of nog, dat haar dergelijke verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten werd geweigerd. Artikel 74/14, §1, derde, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet bepalen immers dat "(..)

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd." Het staat de verzoekende partij ook vrij de verlenging van de termijn van huidig bestreden bevel aan te vragen. Haar betoog over de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten in de huidige bestreden beslissing is in het licht van voorgaande vaststelling dan ook niet dienstig. Bovendien wijst de Raad erop dat, waar de verzoekende partij zich beklagt dat

haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, zij belang ontbeert bij deze kritiek nu de gewone termijn voor vrijwillig vertrek dertig dagen betreft en thans blijkt dat deze termijn reeds ruimschoots voorbij is.

2.7. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de bevinding van de verwerende partij dat zij langer op het grondgebied verblijft dan de toegestane termijn niet correct is. Nu niet blijkt dat de verwerende partij bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten enig dienstig gegeven veronachtzaamd heeft – immers werd voor het treffen van de bestreden beslissing standpunt ingenomen over de gezondheidstoestand van verzoekende partij, en kan er voorts niet betwist worden dat verzoekende partij een meerderjarige persoon is die niet aantoonbaar enig beschermenswaardig gezins- of familieleven te hebben op het Belgische grondgebied – dient vastgesteld dat de bestreden beslissing als kennelijk redelijk voorkomt en gesteund is op correcte gronden.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt. Zij verwijst wel naar haar medische situatie maar zij toont daarmee geenszins aan dat zij een beschermenswaardig gezins-/familieleven of privéleven heeft op het Belgische grondgebied dat valt onder artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM ligt niet voor.

2.9. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoekende partij in haar betoog eveneens verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Gelet op de bespreking hoger toont de verzoekende partij geen schending van het hoorrecht aan.

2.10. Voor zover de verzoekende partij nog de schending aanvoert van artikel 24(2) juncto artikel 51(1) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet laat zij na uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen door de bestreden beslissing geschonden worden zodat het enig middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER